

го села разграбвахъ, много хорица расплакахъ!
Татко!...

— Казвай, казвай, сыне.

— Отъ еичкый нашъ родъ ето единъ само азъ
останахъ.

— Що думашъ ты, Петре!

— Истина е татко, ты ще ся научишь.

— О! Боже, Боже! видишь ли ты що става тукъ
съ насъ! За какво, Боже, вышне Господи, ще
бждѣтъ тыя мѣжы тѣжки надъ насъ!

— Ето два дни става, татко, — продолжи Петръ,
откакъ азъ вѣрвахъ се нощѣмъ, азъ знаяхъ, че и
васъ ще изгорн тоя огънь; азъ побързахъ давно
да могъ ви помогнѣ да ся отървете, защо-то само
еднички вые на свѣта ми останахте. Непознатый
още дѣто снощи вы извади изъ огъня, то бѣхъ
азъ. Азъ мысляхъ да вы измѣкна изъ огъня и да
бѣгаме, нѣ то не бы: отъ едно зло азъ вы пре-
дѣдохъ на по-голѣмо. Майка ми посѣкохъ, а Станка
хвлезе, о Боже! въ орловы ногты! Татко, азъ ви-
дѣхъ и глѣдахъ какъ ѣхъ тѣ грабвахъ; азъ вѣрвѣхъ
издалечъ отъ подерѣ ѣ: тя, сирота крѣщеце; мое-
то сѣрдце ся раздираше. Татко, нѣ що можахъ азъ
самичакъ да направя?

Съзы руцнахъ изъ старчевы и Стоенковы очи.